

Arrest

nr. 87 309 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHIJNS, die loco advocaat B. VANOPPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Edo state en tot de Igbo etnie te behoren. U volgde enkel de lagere school in Nigeria. In 2008 vroeg en verkreeg u bij de Nigeriaanse autoriteiten een paspoort, omdat u in het buitenland wilde gaan studeren. Uw moeder was immers niet in staat om uw scholing in eigen land te bekostigen. Via een vriend van uw moeder kwam u in contact met Mr. (F.). Hij zou u meenemen naar Frankrijk om daar naar school te gaan. Uw moeder vertrouwde hem niet en wou niet dat u ging, maar omdat het over uw scholing ging, wist u haar te overtuigen. U volgde hem naar Lagos, waar u ongeveer een maand verbleef bij een vriend van hem. Tijdens die maand vroeg Mr. (F.) u reeds om met hem te slapen, u zou dan niet moeten betalen voor uw reis naar Frankrijk. U geloofde dit en deed wat hij vroeg. U vertrok naar Frankrijk op 31/12/2010 en kwam aan op 1/1/2011. Eens aangekomen sloot Mr. (F.) u op en bracht hij vrienden mee met wie u eveneens moest

slapen. Toen u hem begon te vragen wanneer u naar school zou kunnen, zei hij dat u niet naar school zou gaan, maar dat u hem geld moest betalen voor de reis vanuit Nigeria. De som kwam neer op 50000 euro en u diende hem te betalen door zich te prostitueren. Toen bleek dat u zwanger was sloeg hij u en ging hij medicatie halen voor een abortus, welke echter mislukte. Ook toen u zwanger was moest u nog met zijn vrienden slapen. Eén van hen vroeg u waarom u het werk nog deed in uw toestand. Hij bleek bereid u te helpen met ontsnappen. Hij kocht u een ticket naar Brussel en liet de deur openstaan, zodat u naar buiten kon lopen. U vond het station door de weg te vragen en u kwam 's nachts op 26/7/2011 in Brussel aan. Omdat u niemand kende dwaalde u rond, tot u een vrouw tegenkwam die u voor die nacht wou helpen. Ze gaf u te eten en wees u de volgende dag de weg naar de asielinstantie, waar u vervolgens op 27/7/2011 uw aanvraag voor asiel indiende. Sinds u in België bent heeft u terug contact met uw moeder. U hoorde haar een viertal keer aan de telefoon. Zij vertelde u dat ze wordt lastiggevalen door familie van Mr. (F.) en dat deze de 50000 euro eisen die u hem nog niet terugbetaalde. Ze zouden u meenemen wanneer ze u zouden vinden. Daarnaast wilden ze dat uw moeder zou zweren dat u het geld zou betalen, maar dat deed ze niet.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een aantal van uw verklaringen dermate vaag zijn en zodanig veel lacunes vertonen, dat aan uw asielmotieven slechts weinig geloof meer kan worden gehecht.

Zo verklaart u in Lagos een maand bij een vriend van Mr. (F.) gelogeerd te hebben, vooraleer u uit Nigeria vertrok, maar u kan zijn naam niet noemen (zie gehoorverslag CGVS p.12). Het is toch wel heel eigenaardig dat u een maand bij iemand verblijft, maar verder niets over hem kan vertellen, zelfs geen naam of bijnaam. Ook de volledige naam van Mr. (F.) bleek u onbekend te zijn, terwijl u nochtans verklaarde ongeveer 7 maanden (van 1/1/2011 tot 26/7/2011) bij hem in Frankrijk te hebben verbleven en met hem als begeleider naar Europa te zijn gekomen (CGVS p. 6).

U stelt verder dat Mr. (F.) u na aankomst in Frankrijk verplichtte om de kosten van uw reis terug te verdienen door u te prostitueren. Het zou gaan om een som van 50 000 euro, maar u weet niet hoeveel geld Mr. (F.) kreeg per vriend waarmee u sliep en u heeft het hem ook niet gevraagd (zie CGVS p.10). Zelfs al zei u dat u bang was van Mr. (F.) (zie CGVS p.10), toch kan verwacht worden dat u hem hiernaar gevraagd zou hebben zodat u zou weten hoeveel u reeds van uw schuld had afgelost.

Het is bovendien merkwaardig dat, gezien de ernstige situatie waarin u gedurende ongeveer 7 maanden in Frankrijk verkeerde, u voordien geen enkele poging ondernam om te ontsnappen (zie CGVS p.11). U verklaart dat u opgesloten werd en dat u bang was voor Mr. (F.), maar eveneens dat hij soms meerdere dagen afwezig was (CGVS, p.10). Indien uw situatie inderdaad zo ernstig was als u beweert, kan men logischerwijs verwachten dat u toch minstens pogingen ondernomen zou hebben om tijdens zijn afwezigheid te ontsnappen.

Ook over de vriend die u hielp ontsnappen naar België legt u slechts vage verklaringen af. U weet zijn naam niet (CGVS p.12) en u hebt weet ook niet goed waarom hij u hielp te ontsnappen. U haalt enkel aan dat hij vond dat u het werk van prostituee niet zou moeten uitvoeren gezien uw zwangerschap (CGVS p. 10).

Voor wat betreft de redenen waarom u –volgens uw verklaringen- niet terug kan keren naar Nigeria, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

U stelt u niet te kunnen terugkeren naar Nigeria omdat familie van Mr. (F.) tegenover uw moeder dreigde u mee te nemen om uw schulden alsnog af te lossen (CGVS p.11). U verklaart echter dat uw moeder niet naar de politie ging om deze feiten aan te geven (CGVS, p. 11), wat op zich de ernst van de bedreiging al ondermijnt. Er dient te worden opgemerkt dat er verder geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat uw moeder lastiggevalen wordt door de familie van Mr. (F.). Wanneer u gevraagd wordt naar de details van deze bedreigingen, moet worden vastgesteld dat u op een aantal essentiële vragen geen antwoord weet. Uw moeder zou u verteld hebben dat ze wordt lastiggevalen door de familie van Mr. (F.), maar ze vertelde u niet hoe vaak. Evenmin vertelde ze u met hoeveel ze waren of wie het exact waren. U verklaart ook niet gevraagd te hebben wie het juist waren (CGVS p.11). Men mag echter veronderstellen dat wanneer uw moeder omwille van uw ontsnapping uit de gedwongen prostitutie en het niet terugbetalen van 50 000 euro ernstige bedreigingen ontvangt, zij u deze zaken wel zou vertellen, of dat u haar er op zijn minst naar zou vragen, zeker gezien het feit dat jullie meerdere malen contact hadden (CGVS p.4). Uw onvermogen op deze vragen te antwoorden ondermijnt de geloofwaardigheid van de bedreiging.

Zelfs wanneer de bedreiging vanwege de familie van (F.) aan de werkelijkheid zou beantwoorden - hetgeen in het licht van hogervermelde vaststellingen kan worden betwijfeld - heeft u niet

aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers.

U verklaart dat de politie niets kan doen tegen de afpersing (van uw moeder) door familieleden van Mr. (F.) (CGVS, p. 11). Nochtans beschikt het CGVS over informatie waaruit blijkt dat mensenhandel in Nigeria verboden is. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). Dit orgaan is ook actief in Edo state, waar u woonde, en komt tussen om slachtoffers van mensenhandel en hun familie te herenigen. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren.

Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de familie van Mr. (F.) betreft.

Het gebrek aan details over essentiële elementen uit uw relaas, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de 2 Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legde geen documenten neer, zodat uw identiteit en reisweg niet kunnen worden nagevolgd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk *“de inhoudelijke motiveringsplicht, meer concreet artikel 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991”* en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster is het niet eens met de motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Ze onderneemt een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren.

In een tweede middel voert ze de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Ze herhaalt dat de inspanning van het NAPTIP niet ontkend worden, maar dat de autoriteiten van Nigeria er niet in slagen om de mensenhandel te bannen, noch om voldoende garanties te bieden op bescherming. Ze haalt aan dat dit overduidelijk blijkt uit het feit dat men zelfs in een rechtstaat als België er niet in slaagt om de Nigeriaanse mensenhandel en toestroom naar de prostitutie te verhinderen. Ze voegt daarvoor krantenartikelen toe.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een

voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas daar het CGVS terecht heeft vastgesteld dat haar verklaringen omtrent essentiële elementen vaag zijn en veel lacunes vertonen. Zo kent verzoekster niet de volledige naam van de heer F., ondanks haar bewering dat ze gedurende enkele maanden bij hem heeft verbleven, weet ze niet hoeveel ze opbracht en hoeveel ze intussen had afgelost van haar schuld en kende ze de naam niet van de vriend die haar hielp ontsnappen noch waarom hij haar hielp ontsnappen. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van losse beweringen om deze terechte vaststellingen te verklaren.

Ze maakt evenmin aannemelijk dat ze niet kan terugkeren naar Nigeria omwille van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoeksters moeder lastiggevallen wordt door de familie van de heer F. Ondanks het feit dat ze contact heeft met haar moeder, heeft ze haar moeder niet uitgevraagd over de omstandigheden van de bedreigingen, zoals hoe vaak de familie van de heer F. haar moeder lastig viel, met hoeveel ze waren, wie ze waren en dergelijke (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p. 11). Van iemand die bedreigd wordt kan verwacht worden dat ze spontaan deze zaken zou meedelen of dat verzoekster haar er op zijn minst naar zou vragen, vooral gelet op het feit dat verzoekster meerdere malen contact had met haar moeder (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p. 4).

Verzoekster maakt tevens niet aannemelijk dat ze in Nigeria niet zou kunnen rekenen op bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers. Uit informatie blijkt (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie) dat er een federale organisatie in het leven werd geroepen door de overheid die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, namelijk het NAPTIP. Dit orgaan is ook actief in de staat waar verzoekster woonde en komt tussen om slachtoffers van mensenhandel en hun familie te herenigen. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie of geweld. Verzoeksters stelling dat deze organisatie in het leven is geroepen omdat de repercussies van de Nigeriaanse mensenhandel de spuigaten uitliepen, weerlegt deze informatie niet. Verzoekster toont niet aan dat ze een poging heeft ondernomen om deze autoriteiten in te schakelen, maar beperkt zich tot de bewering dat ze er niets aan kunnen doen en verschuilt zich achter enkele krantenartikelen (Rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4). Een verwijzing naar algemene artikels betreffende zaken rond mensenhandel en –smokkel bij de parketten in België en betreffende een zaak in Tongeren aangaande Afrikaanse meisjes die gelokt zijn met voodoo praktijken volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in casu in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd of dat ze geen beroep kan doen op de autoriteiten om één van de vluchtelingenrechtelijke criteria. De bijgevoegde artikels hebben geen betrekking op haar persoonlijke problemen en tonen niet aan dat de informatie waarop het CGVS zich baseert onjuist zou zijn.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas. Kritiek op de overige, overvloedige motieven van de bestreden beslissing vermag derhalve op zich niet te leiden tot een hervorming van deze beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. In een derde en vierde middel voert verzoekster de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk *“de inhoudelijke motiveringsplicht, meer concreet artikel 3 van de*

Motiveringswet van 29 juli 1991", de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Ze verwijst naar de uiteenzetting van het eerste middel en vraagt op basis van voornoemde feiten in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming te willen toekennen.

2.3.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub* 2.2.

Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande haar asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat ze bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS